

Op 1 januari 2018 is de bemiddelingswet (*Mediation Act 2017*) in werking getreden. De wet bevat een algemeen regelgevingskader dat is bedoeld om te bevorderen dat geschillen worden opgelost via bemiddeling in plaats van via een gerechtelijke procedure. De achterliggende gedachte is bemiddeling aan te bieden als een reëel, doeltreffend en doelmatig alternatief voor gerechtelijke procedures, met het oog op verlaging van de gerechtskosten, snellere beslechting van geschillen en vermindering van de stress en rancune waarmee gerechtelijke procedures vaak gepaard gaan.

De wet:

bevat algemene beginselen voor het verloop van de bemiddeling door gekwalificeerde bemiddelaars – artikelen 6 tot en met 8;

maakt de invoering van gedragscodes voor het verloop van de bemiddeling door gekwalificeerde bemiddelaars mogelijk – artikel 9;

maakt het mogelijk dat de communicatie tussen de partijen tijdens een bemiddelingsprocedure vertrouwelijk is – artikel 10;

bevat bepalingen om in een later stadium eventueel een bemiddelingsraad in te stellen voor toezicht op de ontwikkelingen op dit gebied – artikel 12;

verplicht *solicitors* en *barristers* ertoe de partijen bij een geschil te adviseren een bemiddelingsprocedure te overwegen om tot een oplossing te komen – artikelen 14 en 15;

maakt het voor de rechter mogelijk op eigen initiatief of op dat van de partijen hun te verzoeken bemiddeling te overwegen om tot een oplossing te komen – artikel 16;

bevat bepalingen over de relatie tussen een bemiddelingsprocedure en de verjarings- en vervaltermijnen – artikel 18;

maakt het voor de rechter mogelijk om, als hij dat gerechtvaardigd acht, bij het toewijzen van de kosten van in artikel 16 bedoelde procedures er rekening mee te houden, wanneer een partij op onredelijke gronden weigert het gebruik van bemiddeling te overwegen of in het kader daarvan in verzuim blijft, of als een partij op onredelijke gronden weigert deel te nemen aan een bemiddelingsprocedure of in het kader daarvan in verzuim blijft, na op grond van artikel 16 tot deelname te zijn uitgenodigd door de rechter – artikelen 20 en 21.

Onder de werkingssfeer van de wet vallen alle civiele procedures die bij de rechter aanhangig kunnen worden gemaakt, met uitzondering van bepaalde in artikel 3 van de wet bedoelde gevallen.

Laatste update: 18/01/2024

De verschillende taalversies van deze pagina worden bijgehouden door de betrokken lidstaten. De informatie wordt vertaald door de diensten van de Europese Commissie. Eventuele aanpassingen zijn daarom mogelijk nog niet verwerkt in de vertalingen. De Europese Commissie aanvaardt geen verantwoordelijkheid of aansprakelijkheid met betrekking tot informatie of gegevens in dit document. Zie de juridische mededeling voor auteursrechtelijke bepalingen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor deze pagina.